

περίπου είναι έτοιμες. Καλή όρεξη και αντίο». Δεν το άξιζε ένα τόσο βάνουσο γέυμα ο Πέτρος. Δεν της το επέτρεπε η καλοσύνη του και η συγκρατητικότητα του να του το σερβίρει. Εκείνος έδειχνε απεριόριστη ανοχή στα ψυχολογικά της σκαμπανεβάσματα που ήταν πάντα απρόσμενα και καταγιστικά, την ηρεμούσε στην αγκαλιά του και παρηγορούσε τα κλάματά της, την πούχαζε με φιλιά στα μαλλιά.

- Γιατί δεν με στέλνει στο διάολο επιτέλους; Αναρωτιόταν καμιά φορά η Ανθή. Ένας άλλος στη θέση του θα το είχε κάνει από καιρό. Μια γυναίκα με ευέξαπτα νεύρα και ευπαθή ισορροπία, να τι έλεγαν οι γιατροί. Όπως και η γιαγιά Ανθή. Λες να ήταν κληρονομικό το «χάρισμα»; Ποιος ξέρει;

Αλλά ήταν και τα παιδιά. Τι της έφταιγαν κι αυτά; Από το να έχουν μια μάνα ανισόρροπη και υστερική, καλύτερα καθόλου μάνα, αποφάνθηκε η ίδια για λογαριασμό τους.

«Καλύτερα να κρεμάσω την ποδιά μου όσο είναι καιρός, πίεσε τον εαυτό της, και τα αγκινάρωφύλλα ας τα μαζέψει η Μιράντα που θα έρθει το απόγευμα.» «Ποια Μιράντα;» αναπήδησε την ίδια στιγμή. Τρία μηνιάτικα της χρωστούσαν, σιγά μην ξαναπατούσε η αλβανίδα.

«Ας φτιάξω τουλάχιστον τα φαΐ», άλλαξε πάλι γνώμη. Δεν θα ξέρει πού είναι η κατσαρόλα, ούτε πόσο αλάτι και πιπέρι να ρίξει. Θα το κάνει λύσσα και θα μένουνε νηστικοί.

Έτσι συνέχισε να καθαρίζει τις αγκινάρες. «Ωχ, θεέ μου δεν αντέχω» σκούπισε το μέτωπο της με το μανίκι της «τι μου ήρθε και πήρα ακαθάριστες αγκινάρες;»

Την επόμενη στιγμή η Ανθή κοιτούσε το πρόσωπό της στη βιτρίνα του ντουλαπιού όταν αναπήδησε στη θύμηση του προχθεσινού εφιάλτη: ότι βρισκόταν, λείι, να εκείνιά στην κουζίνα και πίσω της στεκόταν μια θεόρατη αγκινάρα με πραγματικά κακιά έκφραση. Η Ανθή είχε παγώσει μέσα στον ύπνο της. Τα μέλη της έπαψαν να την υπακούουν. Η αγκινάρα κάγχασε περιφρονητικά. Σήκωσε το κοτσάνι- χέρι της οπλισμένο με ένα πιρούνι και της το κάρφωσε κατευθείαν στο στέρνο. Ακριβώς στο μέρος της καρδιάς. Μετά ξερίζωσε με άπειρη χαιρεκακία την καρδιά της, την καρδιά της Ανθής που σπαρταρούσε ζουμερή και πεντατρύφερη, που μοσχοβολούσε άνιθο και άχνιζε. Άρχισε να την τραγανίζει αργά και απολαυστικά, με απροσμέτρητη πδονή, χωρίς καθόλου οίκτο την καρδιά της Ανθής που τσιτσιρίζε στο καυτό λάδι πάνω στα ψιλοκομμένα κρεμμυδάκια. Και το πιο φριχτό ήταν ότι η αγκινάρα «έφερνε» σε μια γνωστή γερμανική σκατόφατσα, με κοντοκουρεμένες αχυρένιες τρίχες στο κεφάλι.

«Θεέ μου, τρελαίνομαι σίγουρα», θορυβήθηκε η Ανθή με κομμένα τα γόνατα από την τρομάρα. «Ψυχραιμία, μην τους επιτρέψω να με τρελάνουν», αγωνίστηκε να ηρεμήσει.

Εκείνη τη στιγμή άνοιξε με θόρυβο η εξώπορτα. Μια πασιγνωστη βαβούρα της πήρε τ' αυτιά και κατακώνιασε προς το παρόν το φάντασμα της εκδικητικής αγκινάρας.

Ο Νικόλας είχε φάει τα μούτρα του στην παιδική χαρά, ήταν μέσα στη βρόμα και καταϊδρωμένος. Η Σόνια κλαψούριζε πανευτυχής που το καινούριο πλεκτό ζακετάκι της είχε μια μεγάλη τρύπα στην μασάλη.

Κρεμάστηκαν από τη φούστα της να του πλύνει τα αίματα εδώ και τώρα, να της ράψει το ζακετάκι εδώ και τώρα, να τους δώσει παγωτό και κόκα κόλα, «ακόμα δεν έβαλες το φαΐ;» φώναξε από το μπάνιο ο Πέτρος και «πού είναι τα έμπλαστρα; Έχει πιαστεί η μέση μου πάλι.»

-Θέλω να έρθεις εδώ! Έβαλε κάτω το μαχαίρι και ύψωσε τη φωνή της.

Κάτι πρέπει να είχε η χροιά εκείνης της φωνής. Κάτι αισθητά επιτακτικό που μύριζε κόκκινο.

Όλοι σώπασαν μουνδιασμένοι.

-Θέλω να με βοηθήσεις να καθαρίσουμε τις αγκινάρες, είπε με στόμφο η Ανθή.

Την κοίταξε όχι και τόσο ξαφνιασμένος και σήκωσε τα μανίκια του.

-Δώσ' μου ένα καλό μαχαίρι, είπε χωρίς δεύτερη κουβέντα.

Τα παιδιά μούλωσαν. Όταν ο μπαμπάς βοηθάει τη μαμά να καθαρίσει αγκινάρες, κάτι σοβαρό συμβαίνει και δεν τα παίρνει να μυξοκλαίνε.

Κάθισαν ήσυχα στον καναπέ, ο Νικόλας, ατσούμπαλος όπως συνήθως, έβαλε πάνω τα λασπωμένα παπούτσια του και η Σόνια τρόμαξε ότι η μαμά θα γίνει έξαλλη, όμως η Ανθή ούτε που το πρόσεξε. Ήταν απασχολημένη να ξεφλουδίζει την αγκινάρα, να αποσπά τα αγκάθια της και να την αφοπλίζει. Δίπλα της ο Πέτρος αγκομαχούσε ακόμα με την πρώτη αγκινάρα που καταπιάστηκε και αυτό κράτησε κάμποση ώρα.

Το ίδιο εκείνο απόγευμα, αφού είχε πλύνει τα πιάτα, είχε πάρει ένα ηρεμιστικό και πίνοντας τον καφέ της, η Ανθή κατέληξε στο εξωφρενικό συμπέρασμα ότι η ζωή είναι σαν μια αγκινάρα. Έχει μια τρυφερή καρδιά στο βάθος και πάμπολλα αγκάθια τριγύρω της. Όσο πιο άμαθα

ΚΟΓΑΡΑΗ TOWN CENTRE DELI

Ανοίξαμε και σας περιμένουμε

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟ

Το Kogarah απέκτησε ένα κατάστημα που μπορείτε να αγοράσετε όλα τα ελληνικά και ευρωπαϊκά προϊόντα που χρειάζεστε

Προσφορές γνωριμίας και ο καλύτερος καφές

Άριστη εξυπηρέτηση από τους ιδιοκτήτες Χρήστο & Διονυσία

Μέσα στο εμπορικό κέντρο απέναντι από τα WOOLWORTHS